

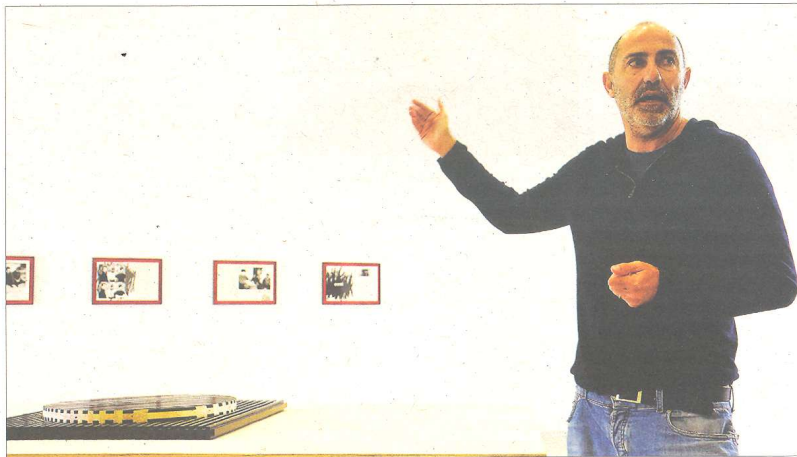
Carles Guerra exposa al Pati les seues reflexions sobre el treball i la productivitat

Es tracta d'una sèrie d'obres creades a la dècada del 1990 al taller de fusteria del seu pare a Amposta, en un lloc de treball no convencional per l'artista, i on buscava "deixar de ser pintor".

Amposta L. Bertomeu

Carles Guerra (Amposta, 1960), artista, curador i director de la Fundació Tàpies, exposa al Centre d'Art Lo Pati una sèrie d'obres que va crear al taller del seu pare a Amposta fa més de 20 anys, en un moment que volia allunyar-se de la figura de pintor que l'havia marcat en els seus inicis com a artista: **"per a mi la pintura va ser la pràctica més important. Era una forma de pensament, de vida i de treball i quan torno aquí a Amposta és per a desenganxar-m'hi"**, explica Guerra. **"Tenia molta necessitat de tornar a coses concretes, lluny de la pràctica ideològica, especulativa i fantasmal que era la pintura. I què més concret que tornar a la pràctica manual de fuster al costat de mon pare?"**.

A la fusteria del pare, lluny de les condicions de treball d'un estudi de pintura a Barcelona, **"amb eines i elements bàsics"** Guerra va crear una sèrie de treballs, que parlen sobre **"què és el treball, com s'ha transformat, quines són les diferents accepcions del treball"**. Les obres que ara s'exposen són les restes que han quedat d'aquella reflexió dels anys 90 quan Guerra s'interessava i encara ho fa ara sobre les formes d'organització del treball i el concepte de productivitat: **"és un debat que existix a tota societat i és el capitalisme el que ho acabarà fent tot endemionadament productiu. La vida com una fàbrica"**. En aquell moment també li preocupava les formes de valorar el treball artístic. **"Es tenia una imatge de l'artista com una figura marginal, bohèmia, com un penjat. A mi em semblava, en canvi, la figura més productiva i flexible i que anticipa sempre les noves formes de treball i de producció de les societats"**. Guerra insistix que als anys 90 quan van aparèixer una nova generació de gent jove que treballaven en multinacionals tecnològiques **"van agafar els trets propis de l'artista més bohemí: que**

Carles Guerra va deixar enrere als anys 90 la seua faceta de pintor plàstic per a dedicar-se a la investigació, la docència i la gestió cultural. / LO PATI

treballava amb la seua creativitat, que no tenia horari, que no demanava més sou, sinó realitzar-se, posar creativitat, i tenir flexibilitat".

LA CONNEXIÓ LOCAL L'exposició de Carles Guerra, que tancarà la programació anual del Centre d'Art Lo Pati, porta per títol **TREBALLS**. Sense compensació i aprofundix en estes reflexions sobre el treball i la productivitat que el jove Guerra va fer a principis del 1990. L'exposició té també una forta connexió local, amb el lloc, ja que no només totes les obres van ser creades a Amposta, sinó també perquè el lloc on ara està situat el centre d'art va ser el pati de l'escola on Guerra anava de menut. Tornar a exposar estos materials, que estaven guardats al magatzem del seu pare, **"ara no ho faria en cap altre lloc"**, reconeix Guerra. **"Només ho puc fer aquí perquè és la connexió particular amb el lloc que fa que tot tingue sentit. Són obres fetes aquí, fetes totes al mateix moment i que s'exposen aquí, que era, literalment, el pati de l'escola on jo vaig anar"**, explica Guerra.

Un fris d'ovals de fusta omplen dos de les parets del Pati. També hi ha un retrat anònim d'una família. / LO PATI

Entre les peces exposades hi ha un fris d'ovals de fusta que configuren una mena de mural i que són el record de l'antiga indústria Madesa d'Amposta, d'on Guerra obtenia els materials per a fer moltes de les obres que ara s'exposen. També hi haurà unes fotografies del mateix Guerra que als anys 1990, en el moment que es museïtzava el treball de l'agricultura i del camp de la Ribera, va fer fotos d'este patrimoni industrial que forma part de

l'imaginari col·lectiu ampostí. **"Estes peces són també paisatges locals"**, diu Guerra.

En el marc de les seues reflexions sobre la productivitat i la no productivitat hi apareixen també referències a la joventut, a la feminitat i la infantesa que **"estaven exclosos de la productivitat pel capitalisme"**. Hi ha per exemple una reflexió del mateix Guerra sobre la joventut, amb el grup local Atzucac com a protagonistes. Un grup format pels germans

Porres que assajava en una habitació i es produïa les pròpies maquetes **"m'interessava esta producció que feien per a consum propi"**, reflexiona Guerra. Es tracta d'un text que va ser maquetat com si es tractés d'un reportatge de la popular revista *Pop de Lux*.

A l'exposició també podem trobar dos grans vidres amb l'esquix d'una gran gota de pintura que evocuen una mena d'aura femenina i el rol de la dona i la qüestió reproductiva en el món del treball. Estes dos obres estan a sobre d'una peanya de fusta, que Guerra va crear originalment per a exposar màquines de fusteria del seu pare, però que han voltat per molts museus com a base d'obres d'art, o com a plataformes que "convidegen a la presència d'algu". De fet està previst que este dissabte, dia 17 durant l'acte d'inauguració de l'exposició s'hi pugui fer una performance.

Entre l'obra exposada destaca també una instal·lació que representa **"el treball d'algu que diu de pintar, com si se'n volgués desenganxar"**. Es tracta d'un mural negre tatcat de pilotes de color verd fluorescent i que representa un joc de pilota contra la paret, acompanyat del so constant del picar de la pilota.

El treball de Guerra es podrà veure al Pati fins al 20 de gener i després totes les obres quedaran dipositades al fons d'art del centre. **"Per a mi és molt significatiu reunir estes peces, tenir-les aquí i integrar-les al fons del Pati i ampliar esta tradició d'art fet aquí i poder explicar la història local a través de diferents patrimonis"**, ha assegurat Guerra. **"Jo vaig créixer amb molts pocs referents artístics, només veia pintors com Emili Bonet o escriptors com Soriano Montagut. Vaig tindre un camp de referents molt limitat, després estudies i descobrixes la història de l'art i em feia especial il·lusió retornar tots estos coneixements i tots estos treballs aquí, a l'espai on vaig créixer com a xiquet"**.